

[Miljøministeren]

Hr. Aage Brusgaard kom med en række konkrete indvendinger af større og mindre art, men jeg synes, det er mere hensigtsmæssigt at give svar i udvalget frem for at bruge tiden til det nu. Men angående stålhagl kan jeg godt sige – det var hr. Ole M. Nielsen også inde på – at når vi ikke tillader dem i skovene, er det, fordi skovdriften ikke har det særlig godt med stålhagl, fordi de sprænger savklingerne. Vi har givet en dispensationsperiode i loven, så man i løbet af disse år får mulighed for at udvikle andre patroner og kan slippe for både bly- og stålhagl i skovene, og det tror jeg er meget fornuftigt. Det er også normalt i miljøbeskyttelseslovene, at man siger: På det og det årstal skal den nye teknologi være på plads – det har vi f.eks. gjort med bilerne – og vi giver kun tilladelse til det eksisterende indtil da. Og det er altså den samme bestemmelse, der er gældende vedrørende anvendelsen af stålhagl og blyhagl i det åbne land, på vandet og i skovene.

Når man skal have hund med – og det er også et svar til hr. Ole M. Nielsen og hr. Aage Brusgaard – er det jo, fordi man skal kunne finde det anskudte vildt.

Vedrørende gåsejagt i august måned kan der jo gives dispensation, hvis det er et spørgsmål om skade på afgrøderne.

Spørgsmålet vedrørende mågeæg er ordnet i fuglebeskyttelsesdirektivet, og det er ikke muligt for mig at ændre loven og imødekomme hr. Ole M. Nielsen og hr. Aage Brusgaard og give tilladelse til indsamling af mågeæg. Så ville jeg bryde med fuglebeskyttelsesdirektivet, og det har jeg ikke nogen som helst lyst til.

Til hr. Aage Brusgaard kan jeg oplyse, at de internationale aftaler, som kan indgås, er f.eks. Ramsaraftalerne og CITES-konventionerne, som vi kommer ind på i forbindelse med fuglehold. Det er selvfølgelig vigtigt, at Danmark kan bidrage til de internationale konventioner og sørge for, at de også bliver overholdt i Danmark.

Jeg har svaret på hr. Svend Aage Jensens spørgsmål om skovbruget. Jeg har fuld forståelse for skovbrugets problemer, og netop derfor har vi også givet denne overgangstid for brugen af blyhagl.

Fru Lone Dybkjær mener, at der kan blive et problem med EF i forbindelse med hold af rovfugle. Mit indtryk er, at det stort set er om-

vendt, de øvrige EF-lande tillader hold af rovfugle og falkejagt. Jeg vil dog tro, at hvis Danmark går længere end de andre europæiske lande, så er det tilladt i forhold til EF. Men vi får også nogle problemer med CITES- og Washingtonkonventionerne, og derfor foreslår jeg, at vi tager en gennemgang af disse konventioner med en række eksperter under udvalgsarbejdet – især angående rovfuglespørgsmålet – for der er altså mange forskellige regler og mange forskellige konventioner, som jeg nævnte tidligere.

Hr. Ole M. Nielsen rejste et meget principielt spørgsmål vedrørende den ene art, som er til fare for en anden art. Problemet i Danmark er jo som i mange andre nordeuropæiske lande, at i kraft af vores udvikling har vi fjernet mange dyre- og fuglearters naturlige fjender, og det betyder jo pludselig nye problemer, når en fredet art breder sig så meget, at den bliver en fjende og ødelægger bæredygtigheden for andre arter. Hr. Ole M. Nielsen gav jo et præcist eksempel i skarven, som har bredt sig så kraftigt, efter at den blev fredet, at den er blevet til gene i store områder, og her er vi jo foreløbig startet med skarvhandlingsplanen, som hr. Ole M. Nielsen også nævnte, og som gør det muligt at få fjernet skarven i forbindelse med fiskeri.

Det er klart, at vi har et problem her, men det er jo også et problem at begynde at give tilladelse til at skyde fredede fugle. Det er jo stort set det samme som en ophævelse af fredningen, og så ved vi, hvor hurtigt bestandene kan gå tilbage. Det har vi jo oplevet tidligere.

Hr. Ole M. Nielsen bryder sig heller ikke om musvågen, der har frit spillerum over for haren og agerhønen. Men det er jo sådan, at hvis vi virkelig vil have naturen til at fungere på sine egne præmisser i naturskove og vildtreservater osv., må vi altså også acceptere, at nogle arter er fjender og går i kamp med hinanden; det er et spørgsmål om liv og død. Og vi kan heller ikke længere bekæmpe nogle arter, fordi de jager andre arter, alle arter er ligeberettigede. Selvfølgelig er der et problem med bæredygtigheden, fordi vi har fjernet nogle arters naturlige fjender, men jeg er ikke meget for at ophæve fredninger, fordi vi har set, hvor lynhurtigt bestandene så forsvinder. Så vil jeg hellere have specielle handlingsplaner, som midlertidigt kan bringe problemet i balance.